

דום מאד להופיע בבית המשפט, עוד בטרם הופיעו הכתבים של עתוני הערב האחרים, ביקר ומצא שאף אחד מן השופטים לא נמצא בבית המשפט.

בשעה מאוחרת יותר, הגיעו חבריו למק צוע, אחד מהם, אליעזר פרנקל ממערב, טען שנועד לו כי העצורים הובאו לביתו של השופט, שוחררו בערבות. שעת האפט של הדפסת הדור התקרבה, אלמוג לא בודקה הרבה, מסר את הידיעה טלפונית למערכת. הידיעה שהודפסה בעתון של יום ששי, גר-מה נזק רב לפרסטיגיה המפא"ית, שנוסעה קשות, גם מעצם גלוי המיקרופון המסתורי על ידי אנשי השומר הצעיר.

ביום הראשון, שהיה גם הראשון לחודש פברואר, בא אלמוג כרגיל לעבודתו, נקרא אל מזכיר המערכת יצחק שילוח, שהודיעו כי מטעמים תקציביים הופסקה עבודתו בעתון החל מאותו יום, וללא כל הודעה מוקדמת.

סיבות הפטורין, היו לכל הדעות לא כל כך תקציביות: אהרון אלמוג מסר לעתוני ידיעה חשובה ביותר, מבלי לטרוח לבדוק את תוכנה. ברור שאילו הייתה זו ידיעה מסוג אחר, לא היה העתון ממחר להקפיד כל כך על כללי האתיקה העיתונאית.

מה קרה בין יום ששי ויום ראשון? למערכת נחבר כי העצורים לא הובאו לביתו של השופט. להיפך, שופט שלום זוהר, היועק בשעה מוקדמת מן הרגיל לבית השופט, נתן את החלטתו לשהירו בערבות תוך דקות מספר, לא חיכה לשעת התחלת עבודתם של העיתונאים. אהרון אלמוג שהיה בבנין בית המשפט בעת הברור לא ראה את השופט.

זה היה יותר מדי בשביל הדור: גם פגיעה בפרסטיגיה וגם אידיולוגיה.

פולני: בלי קיצוב

בישראל מופיעים עתונים יומיים בשפות לועזיות רבות, פרט לפולנית וליהודית. רשי יון להוצאת עתון יומי בלשונות אלה אינו ניתן משום סיבה שמשרד הפנים מבקר שלא להסבירה. קוראי השפות הללו, נאלצו על כן, להסתפק זמן רב בשבועונים.

השבועון הראשון בשפה הפולנית החל מופיע לפני כשנתיים, נקרא פשגאנד (סקירת השבוע), שהעתיק מאמרים מובחרים מהעתון נות העברית, וזכה להצלחה רבה. הצלחה כזאת גרמה לכך שעד מהרה קם לו שבועון מתחרה בשם כוונקה. בארץ נמצאו אותה שעה קוראי פולנית במספר מספיק לשני העתונים, שהצליחו למדי.

המפלגות השונות החלו מתקנאות במו"לים הפרטיים, החליטו להוציא גם הן כתביעת בשפתו של מיצקיץ. הפרוגרסיביים היו הי ראשונים שהוציאו עתון משלהם, שנקרא אופיניה. אחריהם באו הצינים הכלליים עם שבועון מתחרה בשם כבייה. שניהם פשטו את הרגל.

יום פ. יום צ. שנים חדשות במשחק העיתונאי היה ויקטור ברנדייס, איש עסקים וריו מפולין שנשט את משרתו הממשלתית בארצו, עלה לישראל, החליט ליהפך כאן לקיסר העיתונות היהודית-פולנית.

הוא לקח לידיו את הוצאת השבועון היהודי די של הצינים הכלליים אונזער היינט, שעמד לפני התמוטטות, השיג רשיון להופעה של של פעמים בשבוע והוריק לו מנה גדולה של חיוניות.

פעילותו בעתונות הפולנית היתה לא פחות מעינת. הוא הצליח לשכנע את המפלגה הי סרוגרסיבית לבקש רשיון להוציא עתון פולני של של פעמים בשבוע, תחת השם נוביני יוראלסקי, ואת הצינים הכלליים לבקש רשי יון להוצאת עתון אחר, באותה לשון, אותו מספר פעמים בשבוע תחת כותרת דומה נוביני דניה. את שני העתונים הללו אחד ברנדייס תחת כנפיו, החל מוציא אותם כעתון יומי, המופיע, לסרוגי, יום אחד תחת השם הראשון וביום השני תחת השם השני, כשי המלה נוביני מודגשת במיוחד בשתי הכותרות. העתון המזוי, שהוא בעל כוון ציוני כללי-פרוגרסיבי מיוחד במינו, נוטה לצד המפלגה השנייה במקרה של מחלוקת רצינית, לפי הסכם שנחתם בין הצדדים בעת היווג. בינתיים נתמזגו גם פשגאנד וכרוניקה לי עתון אחד. אולם הם אינם יכולים להופיע יותר מאשר פעמים בשבוע. מאחוריהם אינו קיים עורך קואליציוני והם לא הצליחו לקבל רשיון לצאת לאור של של פעמים בשבוע.

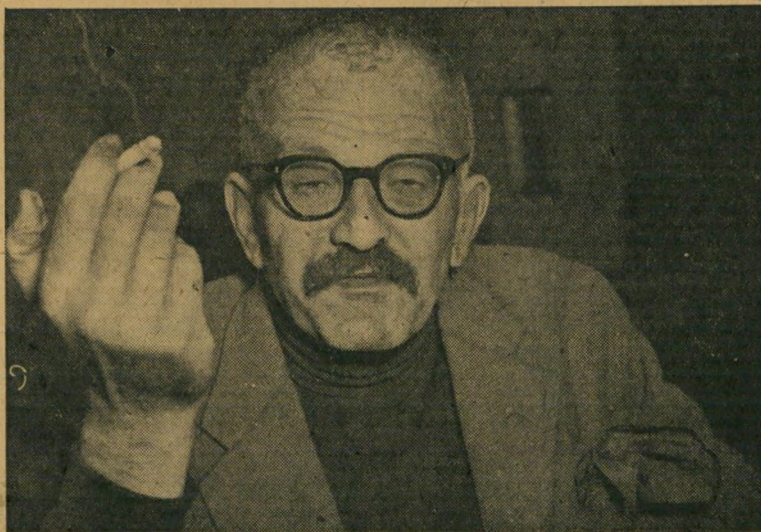
חבורה ועם ההגון וכנס הנהגים

ימים ספורים לאחר שהנהלת אש"ד הרי ציאה סכומי כסף גדולים ביותר למסע תעמולה נגד צבור הנוסעים (שכוננו על ידי

קול ישראל בתואר "אספסוף"), אשר "רצח", לפי דבריה, את אחד מחבריה, צבי סגל, בקטטה בתחנה המרכזית, תל-אביבי הוציאה ועדת חקירה מיוחדת את המסקנה הבאה: האשם הראשי בכל המקרה היא אש"ד. אש"ד נמצאה אשמה לא רק בהוצאת דיבה אלא גם בהשבתת התחבורה בכל רחבי הארץ משך חמש שעות ביום הלוחה, למרות ששר התחבורה ביקש לצמצם את ההשבתה לשעה אחת מדוע לא נענתה הנהלת אש"ד לבקשת השרי טוען יעקב מאלי לשעבר מ"כ ב"

המת נמצאו סימני חניקה. אשר להודעתו של הפתלוג הממשלתי כי על גופו של סגל לא נמצאו כל סימני אלימות, סבורים אנשי אש"ד כי אכן היו סימנים כאלה, אבל נעלמו בזמן שחלף בין הבדיקה הראשונה לבין בדיקתו של הפתולוג.

סיכום איש אש"ד את הסברו: "לו היו מכים שופט, לא היו השופטים חוזרים לעבוד כדה בטרם נתת להם הגנה מספקת. למה יהיו הנהגים חסרי הגנה?" לא הסביר איש אש"ד: מדוע ניסו נהגים

עיתונאי תיאודור פ. מייזנס בסבילו

לערוך משפט לינץ בארבעה צעירים חסרי הגנה בתחנה המרכזית.

טבריה

עונה משוגעת

בטבריה מועטים בעונה זאת הקייטנים. "רק משוגע נוסע השנה לנופש ומשלם מחירים כאלה," אמר מי שהיה נוהג לבלות שבועיים בשנה בעיר הכנרת. אכן, נראה כי אם השפויים בדעתם חוקירו את רגליהם משם, המטורפים עשו עליה מכל צד.

מנהל בית-ספר, בצלאל יעקב שטיינהרד

— זה עוד שוה

מבקרי הקפה הטברייני המפואר ארבל הופיעו בשבוע שעבר כאשר עלתה לפתע על במת הקרקודים מחוללת צעירה ערומה כביום היוולדה, החלה לרקוד לקול צלילי התזמורת ולצחוקו הנבוך של הקהל. למחרת הקימה אותה רקדנית שעוריה בלשכת הסעד העירונית, ניפצה את השמשות ופצעה את אחת העובדות. כאשר באה המש"טרה וזהתה האמנית הצעירה והנועות כמול לוי (17) תולת-ירות המשוטטת ברחובות העיר.

בעקבות מול הגיעה לטבריה אורחת אחרת, לא פחות מענינת ולא יותר שפויה ממנה. היתה זאת וואידה פריד, חולת רוח שהחליטה לשים קץ לחייה דוקא במימי הכנרת. לשם בצוע הרעיוני נגשה אל שפת האגם, הסירה את בגדיה, נסתה לקפוץ למים. למולה נמי

הקבוצה, בערך ששה אנשים, בחוף, הבטיח להכניס למכונית אחרת, שגם היא מגיעה לה-רטיוב.

מדריכי התנועה התעקשו, מסבירה הנהלת אש"ד, רצו להכניס למכונית את כל החברים. פרצה קטטה בה הוכה הסדרן קשות בבטנו ובפניו. לאחר שהפרידו בינו לבין המכים צעד צעדים מספר, צנח ארצה. חברי אש"ד שהביאו את סגל לבית החולים, ספרו אחר כך שבהגיעם לשם הוזרקה לו זריקה ישר ללב, דרך הבגדים, אבל ללא הועיל. רופא המחלקה החירורגית של הדסה אירי לאותם החברים שיש להודיע למשטרה לא לשחרר את משתתפי הקטטה, מאחר שבגופו של

אשר עבור השמוש בה משלמת אש"ד לעירית תל אביב 120 אלף ל"י לשנה.

צאו בסביבה דינים שהניאוה ממחשבתה, הובילו אותה למשטרה, שם נסתה לבלוע כדורי רעל.

העיר טברייני ותיק: "משוגעים באים אלינו בכל שנה, אבל בעונה זו הם בולטים יותר, כי מספרם גדול באופן יחסי. אבל אנחנו עיר נורמלית, ביטודנו."

משפט

כמה שוה דולר?

יעקב שטיינהרד, צייר, אמן גרפיקאי ומנהל בית הספר לאמנות בצלאל, ירושלים, נטל לידיו את אחד הגיליונות האחרונים של העיתון הגרמני הקידמה והחחיר. בעמוד הפנימי של השבועון, תחת הכותרת "מייזנס כועס" מצא רשימה, שלמרות שלא הזכירה את שמו, פגעה בו קשות. תוך זקה היה כעסו גדול מזה של מייזנס.

טען תיאודור פ. מייזנס, עיתונאי ידוע ומקובל על קוראי הפרטומים הגרמניים וה-אנגליים בארץ, במאמרו:

אמן ידוע, שיצא לפני כשנה לארצות הברית לעריכת תערוכה, קבל מאת הקרן הקיימת הלוואה בסך 900 דולאר, הפקיד תמורת זאת ערבון של 300 ל"י, התחייב להתחזיר את הסכום מהכנסותיו הראשונות בחוף-לארץ. לכשחזר, אחרי תשעה חודשי שהיה באמריקה, ארצה, טען, כי 300 הלירות הישראליות מכסות בדיוק את ה-900 דולאר, והחוב סולק. העובדה שהקרן הקיימת סבורה היתה אחרת, אילצה את האמן להעזר בעורך דין, שעמד לימינו במאבק הבלתי צודק.

דון קישוט של החוק, הביטויים בהם השתמש מייזנס ברשימתו לא היו מן הקלים ביותר; את זהותם של האמן ושל עורך הדין אפשר היה להכיר בנקל, אף על פי, שלא הזכירו: יעקב שטיינהרד, מנהל בית ספר בצלאל, עורך דין ריכארד חייל.

לאחר קריאה חטופה של הרשימה, היה שטיינהרד בדרכו אל חייל, עורך הדין, שיצא לו מוגיטין של דון קישוט רכוב על סימן סטיף החוק, עקב משפטיו המרובים בעבר, לא בייש גם הפעם את שמו. הוא הגיש תביעה משפטית נגד תיאודור מייזנס ונגד המוריצא לאור של הקידמה, דרש פיצויים בסכומים עגולים: 2000 ל"י בשביל לקוחו שטיינהרד, 3000 ל"י בשביל עצמו.

מחיר ארוחה, העובדות, עליהן הסתמך מייזנס בכותבו, היו ברובן נכונות. הקרן הקיימת נהגה מאז ומתמיד לעזור לאישי צבור שהכירה אותם בדרך דומה, נתנה להם הלתי אות במטבע זר, על מנת שיחזירו את הכסף בחוף לארץ. סידור זה הבטיח לנוקקים ירי-דה על החוף הזר עם מחיר ארוחה בכיס.

בארץ נדרש מקבל ההלוואה להשאיר ערבון כסף, שלא נחשב כתשלום עבור המטבע הזר. שטיינהרד עמד כנראה תחת הרושם המוסעה, כי הדולארים ששלשלו יהודי אמריקה לתוך הקופסאות התכולות-לבנות, ניתנו כדי שי תאופשר לו עריכת תערוכה בניו יורק. כשי חזר, אחר תשעה חודשים עם אשתו ארצה, לא רק שעמד על דעתו כי אפשר להחזיר לירות ישראליות תמורת דולארים, אלא גם טען, כי אינו אחראי להחלפת שער החליפין על ידי הממשלה, וכי 300 לירות שוות אצלו עדיין 900 דולאר.

במקום קרקע, תמונות. אחר הגשת המשפט, על מה שכונה "השמצה" נגד תיאודור מייזנס, סרב לדבר על עצם הפרשה. טען הוא, כי "חילוקי הדעות" שהיו בינו לבין הקרן הקיימת, סולקו ארבעה שבועות לפני פרסום דבריו של מייזנס, לשיערת רצונם ההדדית של שני הצדדים, כיצד נעשה הדבר, סרב לגלות.

תיאודור מייזנס, עיתונאי האובה לתחוב את חטמו לענינים רבים, היתה דעה, אשר בהביעו אותה סיכן עצמו במשפט דיבה נוסף:

"חוששני, כי הקרן הקיימת לישראל נאלצה, בלתי ברירה, לקנות תמונה של שטיינהרד בדולארים טובים."

הארץ

בקונגרס יושבים 249 ובסינט 56 עורכי הסלית ותפילין של ד"ר פורדר (מעריב)

ב. שפריצר, נתניה ויש טוענים שהקונגרס האמריקאי איננו פרוגרסיבי.

החידוש בינואר היתה חלוקת 100 גרם חמאה למבוגרים וקשישים. מחיר המנה 200 גרם. (ידיעות אחרונות) מדרכי גולדברג, ראשון לציון ומחיר הגרם 300 מנה.